

Naar man kan bruge Sproget paa den Maade, er man ikke kompetent til at komme og ville rette Sprogfejl. — Jeg skal nu gaa over til at omtale de enkelte øvrige Angreb, og jeg skal først vende mig til det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup). At han kom frem med en hel Del Ting, som ikke trængte til Besparelse, det vil vist fra alle Sider indrømmes, og jeg er overbevist om, at denne Forsamling i Gaar havde Indtrykket af, at meget af det ikke trængte til Besparelse. Jeg skal tillade mig at omtale 3—4 Punkter deraf. Det første angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Vædringsforslaget under Nr. 56 til § 64 skulde være i Overensstemmelse med Grundloven, men det skal jeg dog ikke indlade mig videre paa; det er blevet tilstrækkelig afstræffet af det ærede Medlem fra Stubbeboing (N. S. Larsen) i Gaar og af det ærede Medlem fra Stege (Vissen) i Dag. Jeg vil kun sige til, at een Ting staar for mig som mærkelig, og det er dette, at denne Indvending mod, at man ikke betragter en Udgift, der er ydet til en Person af det offentlige, som Fattighjælp, have vi allerede haft fremme mange Gange, og jeg vil saaledes minde om, at for 2 Aar siden stemte hele Venstre, og jeg antager ogsaa det ærede Medlem fra Rjøge — man opdagede i det mindste ikke, at han var borte — ordlydende for et Forslag som det, der nu findes i Vædringsforslaget under Nr. 61; altsaa om Sygehjælp. Nu kan jeg ikke forstaa, at man mener, at der, fordi det ene gaar til Alderdommen og det andet til Sygdommen, derfor skal være Forskel derpaa i denne Henseende, og at Grundlovsbruddet skulde ligge i, at det nu gaar til en Alderdomsførgelse. Jeg antager nemlig, at det ærede Medlem fra Rjøge i Dag vil være med til at stemme med os over Vædringsforslaget under Nr. 61, saa jeg forstaaer ikke den Sammenhæng, at en saadan Udgift, fordi den gøres i Anledning af Sygdom, skal være lovmedholdelig, medens den, naar den gøres i Anledning af en Alderdomsførgelse, er grundlovsstridig. Saa siger det ærede Medlem: Ja, men Vædringsforslaget Nr. 56 vil ikke give de fattige noget. Jo, den vil give de fattige noget; hvis den kommer i Orden, saaledes som man har tænkt sig den, vil den give disse fattige det nødvendige, og med Hensyn dertil have vi altid vidst, hvad det var. Mitignof hørte vi det ærede Medlem fra Rolding (Berg) oplæse et Reglement om, hvad der var det nødvendige, men hvis det ærede Medlem vilde spørge, om det er det, man bruger, naar man yder Fattighjælp, er jeg overbevist om, at man vil være, at dette Reglement overstrider man

langt. Nej, ved hvad der er nødvendigt, forstaaer man det, at en Mand og Kvinde kan leve et ordentligt Liv med i Bighed med de Folk, som staa paa Grænsen til at modtage Fattighjælp, og som altsaa endnu have Kraft til at holde sig oppe. Men i dette ligger i Birkeligheden en tusende Mistillid — eller for at bruge et Middelfartsk Udtryk — en bundrende Mistillid til Sogneraadene, og jeg kan ikke forstaa, hvori dette er begrundet. Man hører jo fra mange Sider her Tale om Sogneraadene og Kommunalraadene. Rigtignof har man under denne Sags Behandling været siffig nok til ikke at nævne Sogneraadene og Kommunalraadene, men kun „Fattigbestyrelsen“. Det er noget grueligt noget, denne Fattigbestyrelse! Men hvis Vægten lægges paa dette Ord Fattigbestyrelse, kunne de Herrer tage sig det let; det kan man jo forandre derhen, at medens Fattigbestyrelsen kan uddele nu til Fattiglemmerne, hvad de have behov, kunde man jo gøre den Udskillelse, at man sagde: Det er det samlede Kommunalraad, som bestemmer, hvad der skal ydes til disse fattige. Jeg ser heri en Mistillidserklæring til Kommunalraadene i Byerne og paa Landet, naar de Herrer mene, at disse ikke ville give til disse fattige det nødvendige til deres Underhold. — Saa siger det ærede Medlem: Ja, men Fejlen ligger ogsaa deri, at disse fattige, som komme ind under dette Forhold, ville komme i en økonomisk Afhængighed af vedkommende Kommunalbestyrelse. Jeg skal her indrømme det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds overfor det ærede Medlem fra Alsens (Berntsen), at det, det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds fremhævede, var vel først Udkommet for de gamle, men derefter fremhævede han ogsaa Valgretten. Jeg mener imidlertid ikke, at det vil gaa, som det ærede Medlem fra Rjøge mener, at disse Folk ville blive saa afhængige, at paa en Valgdag holder vedkommende Sogneraadformand udenfor og siger: „Bærsgod, sæt Jer nu op og følg med! (Hørup: Hvorfor ikke?) Hvorfor ikke? Fordi jeg er overbevist om, at vedkommende Sogneraadformand vil have et meget bedre Indtryk af, hvad det er at være en selvstændig Mand, og det vil han ogsaa lade falde over paa dem. Men skulde det være saaledes, er der jo ikke saa meget i det. Jeg vil gaa ud fra, at vil den ene gøre det, vil den anden ogsaa gøre det, og nu er der vel lige saa mange frjindede Sogneraad paa Landet som aristokratiske, saa det kan gaa lige op, og kan ikke gøre noget. Nej, det, som for mig er det vigtigste, er, at vedkommende